

Chương 3

Đại Đường và Hiện đại

Lý Viện Viện ngồi ngay ngắn dưới đất, vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe người trong tivi nói, Yên Tư Thành dọn dẹp phòng ốc xong lúc nào nàng cũng không hay.

Yên Tư Thành lặng lẽ ngồi ở cửa, giống như trước đây chàng canh giữ ngoài sân viện của Công chúa. Nhưng khác là ánh mắt chàng cũng sáng rực dán vào tivi.

Tivi chiếu xong cảnh người đàn ông trung niên lại bắt đầu chiếu quảng cáo, chiếu hết quảng cáo bắt đầu vào thời gian chiếu phim, Lý Viện Viện xem không rời mắt. Trước khi bắt đầu phim, ánh mắt nàng vẫn luôn tĩnh lặng nhưng sắc bén như lúc trò chuyện với các phi tử trong Hậu cung, nín thở tập trung, âm thầm quan sát mỗi một chi tiết, tuy khóe môi không cong, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ ôn hòa, che lấp tất cả cảm xúc trong nội tâm.

Mãi đến khi phim bắt đầu, Lý Viện Viện chỉ xem chừng mười phút, nhưng hoàn toàn bị tình tiết của phim thu hút, nàng chăm chú theo dõi câu chuyện, lắng nghe lời thoại khôi hài trong phim mà khanh khách cười theo.

Yên Tư Thành quay đầu nhìn nàng, nhưng Lý Viện Viện không hề phát giác, vẫn trôi theo cảm xúc của nhân vật chính trong phim. Ánh mắt Yên Tư Thành khẽ dịu, nàng sẽ thích nơi này, chàng nghĩ vậy, bởi vậy chàng phải nhanh chóng hiểu rõ nơi này hơn nữa.

Nhìn chiếc tivi vẫn đang chiếu phim, Yên Tư Thành nhẹ giọng nói: “Điện hạ, thuộc hạ muốn thám thính tình hình xung quanh trước.”

“Ừ ừ ừ, đi đi.” Nàng dán mắt vào tivi, miệng còn nở nụ cười, giọng vội vàng như có đôi chút thúc giục Yên Tư Thành mau đi.

Yên Tư Thành biết lúc nàng tập trung vào chuyện gì sẽ không thích bị quấy rầy, lập tức lấy chìa khóa âm thầm ra khỏi cửa.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, Lý Viện Viện ngồi xem tivi rất lâu, thế ngồi ngay ngắn khiến đầu gối nàng tê rần, hai chân mỏi nhừ. Lý Viện Viện nghĩ hiện giờ không còn ở Đại Đường, nơi này cũng không phải Phủ Công chúa, nàng nhìn cách ngồi tùy tiện của người trong phim, bèn dứt khoát duỗi thẳng chân không ngồi quỳ nữa. Ngồi một lúc nàng cảm thấy lưng cũng rất thoải mái, nhìn ra sau lưng, chẳng phải chỗ dựa của chiếc nệm đang ở phía sau đó sao! Nàng thuận thế ngã ra, hai tay tự nhiên đặt trên chiếc bụng mồm mồm.

Nằm được một hồi nàng phát hiện tư thế này không ổn lắm, quy tắc gò bó quanh năm đã trói buộc hành vi của nàng, nhưng chưa ngồi bao lâu, nàng cảm thấy nằm vẫn thoải mái hơn.

Dù sao Yến Tư Thành không có ở đây, cũng đâu có ai nhìn...

Lý Viện Viện đảo mắt rồi lại nằm xuống, tiếp đó thoải mái khen: “Ôi ... mềm quá.”

Lý Viện Viện nằm thượt trên nệm, nàng phát hiện bên tay trái chính là ly nước, tay phải còn có thể thò xuống giường, mò được một túi ni lông màu trắng, dùng sức kéo miệng túi ra, bên trong đựng đồ ăn vặt tivi vừa chiếu ban nãy!

Mặt Lý Viện Viện sáng lên, thò tay lấy một gói ra, đắn đo một chút rồi lại đặt trở về. Nhưng chẳng bao lâu, trong tivi lại bắt đầu chiếu quảng cáo đồ ăn vặt, mắt Lý Viện Viện chăm chăm nhìn miệng túi.

Nàng chỉ ăn một gói thôi, chắc không sao đâu nhỉ?

Xé gói đồ ăn vặt ra, rác trong tay phải ném đi, vừa khéo nàng nghiêng đầu nhìn thấy giữa giường và nệm ngồi có một thùng rác, nàng nhẹ đưa tay ném rác vào đó.

Thì ra chủ nhân cũ đã bố trí căn phòng này tuyệt diệu như vậy! Chỉ cần dùng tư thế thoải mái nhất nằm xuống, đưa tay lên là có thể làm được bất kỳ chuyện gì.

Trước đây sức khỏe Lý Viện Viện không tốt, ăn uống phải kiêng kỵ đủ điều, hiện giờ đổi thành cơ thể này, nàng không nhịn được mà ăn một lúc mấy gói. Nhưng ăn nhiều lại thấy hơi khát, tay trái bưng nước lên, uống xong lại đặt ly nước lên bụng cho tiện, độ cao nệm thịt của bụng cũng khéo vừa vặn.

Lý Viện Viện lại thoải mái khen thầm.

Ngày tháng thế này thật tốt quá.

Lúc Yến Tư Thành xách túi đồ ăn quay về, thấy Lý Viện Viện đang nằm trên nệm, vắt chéo hai chân, tay trái đặt ly nước trên bụng, tay phải lấy đồ ăn vặt bên cạnh, vừa nhai rôm rốp vừa nhìn tivi cười.

Yến Tư Thành ngẩn ra, nhất thời quên gọi nàng.

Khi Yến Tư Thành đóng cửa, Lý Viện Viện nghe được một tiếng “cạch”, nàng mới lơ đãng dời mắt nhìn ra. Thấy Yến Tư Thành đang ngây người đứng ở đó, ban đầu còn chưa cảm thấy có gì không ổn, nhưng mấy giây sau, cơ thể nàng run lên, ly nước lắc một cái đổ ụp xuống ngực nàng, cảm giác mát lạnh khiến Lý Viện Viện vội vàng bò dậy, liên tiếp vỗ ngực mấy cái.

Nàng không nhớ hiện giờ mình đã mập hơn trước kia nhiều, chỉ vỗ một cái mà ngực bèn rung lên không kìm lại được, vết nước thấm vào áo thành một mảng tối màu, Lý Viện Viện lại vội vàng giặt giầy vệ sinh trên bàn trà để chùi.

Yến Tư Thành khom người hành lễ với Lý Viện Viện, hoàn toàn coi như mình không nhìn thấy gì cả, quay người đi vào nhà bếp.

Bất bình thường đến mức ngay cả một câu hỏi cũng không thốt ra được.

Nhưng Lý Viện Viện lúc này cũng không có tâm trạng truy cứu những chi tiết nhỏ nhặt đó.

Lúc Yến Tư Thành cắt trái cây bung lên thì Lý Viện Viện đã ngồi nghiêm chỉnh trước bàn trà, nàng vẫn coi tivi, vẻ mặt không khác gì bình thường.

“Điện hạ.” Yến Tư Thành cũng không có phản ứng gì khác, nhẹ giọng hỏi báo như thường ngày, “Thuộc hạ đã nắm rõ tình hình xung quanh nơi này, đây là trái cây thuộc hạ mua được trong một ngôi chợ nhỏ cách đây 2 con đường, thuộc hạ đã nếm qua, vẫn còn tươi ngon.”

Ánh mắt Lý Viện Viện nhìn trái cây đã cắt trên bàn: “Tư Thành mua à? Làm sao mua được?”

Yến Tư Thành lấy trong quần ra một chiếc ví da màu gạo, cung kính trình lên cho Lý Viện Viện xem: “Trong vật này có không ít tiền, theo chi tiêu của hôm nay, chỗ tiền này đủ để Điện hạ và thuộc hạ sống hơn một tháng.”

Lý Viện Viện xưa nay không có khái niệm về tiền bạc, chỉ gật đầu: “Huynh cứ cất đi.”

Yến Tư Thành nhận lệnh, đứng dậy xuống bếp.

Hiện giờ không có đầu bếp, Yến Tư Thành đành tự mình nấu thức ăn. Đối với dụng cụ nhóm lửa ở đây, Yến Tư Thành vẫn chưa học được cách sử dụng, bèn tạm kết hợp mấy món sống đơn giản cùng với thức ăn nóng mua bên ngoài để làm thành bữa tối.

Chàng ném qua một lượt, suy đoán khẩu vị của Lý Viện Viện để ánh chừng nàng thích ăn gì, sau đó để lại mấy món ăn trong bếp, còn lại đều bung lên bàn trà trình tới trước mặt Lý Viện Viện.

Lúc này ở bên ngoài đã chập tối, Yến Tư Thành cảm thấy vô cùng áy náy: “Điện hạ thứ tội, hôm nay thời gian cấp bách, chỉ có ba món này ...”

“Không sao.” Ánh mắt Lý Viện Viện vẫn dừng ở tivi, Yến Tư Thành dọn chén đĩa xong, đang định lui ra đứng bên cạnh, Lý Viện Viện bỗng nói, “Hôm nay Tư Thành bận rộn suốt ngày chắc cũng vừa mệt vừa đói rồi, cùng dùng bữa đi. Nơi này chỉ có hai người chúng ta, không cần câu nệ.”

Yến Tư Thành ngây người.

Sau khi gia thế sa sút, từ nhỏ chàng đã bị bán vào phủ Công chúa làm nô lệ, cho dù cuối cùng trở thành Thị vệ trưởng, nhưng chàng vẫn là một nô lệ, không được người ngoài coi trọng mấy. Nhưng Lý Viện Viện luôn đối xử với chàng rất thân thiết, thân thiết đến mức đôi lúc chàng cảm thấy mình không chỉ là một

nô lệ mà giống như một huynh trưởng cùng nàng trưởng thành, là người thân của nàng.

Nhưng sao chàng có thể là người thân của Công chúa được, Yên Tư Thành vẫn luôn hiểu rõ thân phận của mình, không dám vượt giới hạn.

“Điện hạ, chút nữa Tư Thành sẽ ăn sau.”

“Ăn luôn bây giờ đi.” Lý Viện Viện cười nhẹ, “Tư Thành, bụng kêu rồi kìa.”

Yên Tư Thành ngây người, mặt ửng đỏ, nhận lệnh xuống bếp dùng bữa.

Chả trách lại đói, nghĩ kỹ thì suốt ngày hôm nay chàng chưa ăn gì.

Lúc rửa chén Yên Tư Thành tìm hiểu được cách lấy nước nóng ở đây, rồi từ một suy ra ba, học luôn cách tắm rửa. Hôm nay mệt mỏi suốt ngày, cả người Lý Viện Viện đầy mồ hôi. Trong nhà vệ sinh, Yên Tư Thành chỉ cho Lý Viện Viện biết cách sử dụng máy nước nóng mà chàng ngẫm ra được.

Tuy chiều nay Lý Viện Viện đã nhìn thấy trên tivi, nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Kéo ra là có nước nóng à?” Tựa như nàng rất hứng thú, đưa tay kéo thử, nào ngờ một dòng nước lạnh ào ào xối lên đầu Lý Viện Viện, chuyện xảy ra đột ngột khiến cả người Lý Viện Viện ướt đẫm, toàn thân run rẩy vội nhảy sang bên cạnh: “Nước lạnh!” Nàng uất ức, trợn mắt nhìn Yên Tư Thành.

Tóc tai nhỏ nước khiến Lý Viện Viện trông hơi nhếch nhác.

Yên Tư Thành bỗng thấy buồn cười, nhưng thấy ngực nàng ướt đẫm, áo dán vào người khiến nội y bên trong càng hiện rõ nét, Yên Tư Thành lập tức cảm thấy cả người cứng đờ, vội vã cúi đầu, gối vô thức cong xuống: “Điện hạ thứ tội...”

Lý Viện Viện vội diu chàng: “Nền nhà ướt đó.”

Trong lúc này, nước đã dần dần bắt đầu nóng, hơi nước bốc lên. Lý Viện Viện sùng sốt một lúc, tâm trí lại bị thu hút, thốt lên: “Nóng thật rồi.”

“Mời Điện hạ dùng.” Yên Tư Thành vội vã lui ra như được cứu. Dù lui ra ngoài nhưng Yên Tư Thành vẫn nghe được tiếng nước chảy ào ào bên trong, chàng vội vàng mở cửa ra ngoài đứng hóng gió lạnh.

Cũng chẳng biết hóng gió được bao lâu thì Lý Viện Viện mở cửa ra, đầu tóc ướt đẫm gọi Yên Tư Thành vào.

Nàng đã thay một bộ quần áo trong tủ của Yên Tư Thành, tuy không rộng lắm, nhưng quần cứ kéo lê dưới đất. Lý Viện Viện cũng không để ý, lại tới trước bàn trà bắt đầu xem tivi.

Lần này chưa xem được bao lâu thì mí mắt Lý Viện Viện bắt đầu đánh nhau, Yên Tư Thành nhắc nàng đi ngủ, nàng quỵn luyến không nỡ bò lên giường,

vẫn cố chống mắt xem tivi. Yên Tư Thành đang định tắt tivi, lại nghe Lý Viện Viện nói: “Tu Thành, cứ mở đi, để ta vừa nghe vừa ngủ.”

“Dạ.”

Nàng chớp chớp mắt, trông như giây sau sẽ ngủ ngay: “Tu Thành. Chúng ta tới một ngàn năm sau rồi.”

“Dạ.” Trong quá trình ra ngoài tuần tra lúc chiều, Yên Tư Thành cũng cố ý tìm hiểu thế giới này, chàng phát hiện so với Đại Đường, nơi đây đã biến hóa long trời lở đất, đời sống con người cũng trở nên tiện lợi đến mức không tưởng.

“Nơi đây sáng ở Trường An nhưng chiều có thể đến được các vùng đất phương Nam. Không cần ra ngoài cũng có thể du ngoạn cảnh sắc khắp thiên hạ, nhìn ngắm nhật nguyệt tinh tú.” Lý Viện Viện thấp giọng lầm bầm, “Triều đại này hùng mạnh hơn Đại Đường của ta nhiều.”

Yên Tư Thành không nói gì, là người sống ở Đại Đường hai mươi năm, Yên Tư Thành không thể không thừa nhận, nhìn thấy thời thế thịnh vượng như hiện nay, lòng chàng có cảm giác thương cảm không nói nên lời.

Lý Viện Viện đã nhắm mắt: “Ở đây có phố chợ lớn hơn Đại Đường, có thể nếm được thức ăn ngon khắp mọi nơi, còn có rất nhiều sự vật mới mẻ...” Gương mặt tròn trịa của Lý Viện Viện đỏ bừng, nàng mơ màng nói: “Đây ... đúng là một thời đại tốt...”

Chỉ một buổi chiều mà Công chúa đã phản quốc rồi sao ...

Yên Tư Thành nhìn gương mặt say ngủ của Lý Viện Viện, bật cười bất lực.

Chàng tắt đèn trong phòng, bỗng nhiên không biết trong góc nào truyền đến một tràng âm thanh khiến Lý Viện Viện giật mình tỉnh giấc. Mà Yên Tư Thành dựng ngược, ánh mắt sắc bén quét đến góc phát ra âm thanh đó, nhưng trước khi chàng hành động, Lý Viện Viện đã thò tay lấy vật trên đầu giường xuống: “Ta biết đây là gì.” Mắt Lý Viện Viện sáng rực, trông rất vui vẻ, “Đây là di động, người trong tivi dùng cái này nói chuyện với bằng hữu ở xa!”

Yên Tư Thành lập tức im lặng.

Lý Viện Viện cầm chiếc di động vẫn đang kêu không ngừng, nhìn một lúc, bên trên có hai chữ “Trương Nam” không ngừng nhấp nháy, Lý Viện Viện thử vạch lên đó một cái, bên trong lập tức truyền ra một giọng nam: “Alô?”

Mắt Lý Viện Viện sáng rỡ, đè nén kích động nói: “...Alô?” Một chữ truyền ra ba thanh điệu, có hơi thấp thỏm bất an, có hơi kích động, còn có ... căng thẳng khi làm chuyện xấu ...

“Lý Viện Viện.” Giọng nam bên trong rất không lành, “Cô định nghỉ diễn để đội kịch khó xử à?”

Lý Viện Viện chờ người.

“Phòng tập giảng đường số năm, tới ngay bây giờ đi.”

“Bây giờ à?” Lý Viện Viện nhìn sắc trời bên ngoài, “Trễ lắm rồi, tôi muốn ngủ ...” Còn chưa dứt lời, bên kia đã máng cho nàng một trận té tát: “Mới có tám rưỡi thôi mà! Ngủ cái gì mà ngủ! Tới ngay cho tôi!”

Giọng cậu ta to đến mức Yên Tư Thành đứng bên cạnh cũng nghe thấy, Yên Tư Thành chau mày, Lý Viện Viện cũng hơi bài xích yêu cầu cứng rắn này. Ngoài Phụ hoàng ra, đâu ai có thể ra lệnh cho nàng như vậy, huống hồ còn dùng giọng điệu không mấy nhã nhặn này.

Vẻ mặt nàng vẫn còn ôn hòa, nhưng từ ngữ lại trở nên cứng rắn: “Xin lỗi, hôm nay tôi không khỏe, đang rất mệt mỏi, bất kể anh có chuyện gì cũng để hôm khác nói. Tạm biệt.”

“Cô...”

Không nghe người đó nói nữa. Lý Viện Viện học theo người trong tivi đập máy.

Nhưng di động lại lập tức kêu lên, Yên Tư Thành thấy Lý Viện Viện chau mày bèn chủ động tiến tới: “Điện hạ?”

“Tư Thành, đừng để nó kêu nữa.”

“Dạ.” Yên Tư Thành đón lấy di động nằm trong lòng bàn tay, đang định dùng sức bóp nát thì di động đã tự ngừng, chẳng bao lâu, di động rung nhẹ, màn hình sáng lên, Yên Tư Thành liếc mắt, nhìn thấy một dòng chữ:

Trương Nam: Cô ngang bướng làm lỡ việc tập luyện của mọi người khiến tôi rất thất vọng. Còn một tuần nữa là công diễn, hiện giờ vấn đề của cô là lớn nhất, ngày mai ở phòng tập giảng đường số năm, tôi không hi vọng cô làm mọi người chậm trễ nữa.”

Yên Tư Thành đặt di động xuống dưới nệm, sau đó ngồi đờ lên nó.